

creatori (libretişti şi compozitori) un îndemnul spre a se manifesta cu toată exigenţa şi cu toată responsabilitatea în creaţia de operetă, prin ilustrarea unor idei actuale de mare interes umanist, caracteristice pentru societatea noastră contemporană.

— Există încă multe discuţii privind spectacolul de operetă. În ce măsură concepţiile vechi despre „fastul“ operetei fac ca genul să apară, uneori, perimat ?

— Mutaţiile intervenite în ultimii ani în structura repertoriului, ponderea acordată operetei româneşti — ca urmare a indicaţiilor documentelor de partid în domeniul ideo-

logiei şi culturii —, au determinat, după cum era şi firesc, o opţiune nouă şi în ceea ce priveşte concepţia de montare şi interpretare în teatrul muzical. Arhicunoscute în trecut ca abundând în „paiete şi fracuri“, în „butaforie aurită“, spectacolele de operetă au încercat, printr-un efort colectiv, să-şi schimbe conţinutul şi înfăţişarea. Regizori, dirijori, coregrafi, scenografi, interpreţi, angajaţi într-o reflectare adecvată a conţinutului nou al lucrărilor — în special, a celor originale — şi-au primit profesia de pe poziţiile concepţiilor esteticii marxiste, subordonându-şi fantezia şi talentul unor obiective conciet formulate în programul de educare şi culturalizare a maselor, iniţiat şi îndrumat de partid.

Stan Vlad

ATELIERUL DE DRAMATURGIE

„DINU“

de RADU F. ALEXANDRU

Reluate după o lungă vacanţă, şedinţele Atelierului de dramaturgie al secţiei de teatru a Asociaţiei Scriitorilor din Bucureşti au debutat, în acest an, cu lectura piesei Dinu de Radu F. Alexandru, autor cunoscut publicului prin drama Dilema jucată până acum de două teatre.

Textul prezentat în această şedinţă — înscris într-o tematică de actualitate, propunând o dezbatere, în planul eticii, asupra relaţiilor dintre generaţii şi asupra problemei locului în societate al tineretului — a trezit vii discuţii, a prilejuit una dintre cele mai animate întâlniri ale Atelierului.

Primul înscris la cuvînt, Iosif Naghiu, remarca o oarecare reducere a ariei tematice în teatrul ultimilor ani, ba chiar existenţa unor teme-tip, a unor conflicte construite după aceeaşi schemă. Analizînd textul lui Radu F. Alexandru, din acest punct de vedere, Naghiu remarca prezenţa unor momente reuşite alături de altele inabil construite, li vreşte; intenţii bune părăsite foarte repede, argumente neconvingătoare. Lui Mihail Davidoglu defectul important al piesei i se pare a fi excesiva sa „cuminţenie“.

Piesa trezeşte un sentiment de insatisfacţie, explicabil prin insuficienţul dramatism, prin personajele şi conflictul prea sumar conturate.

Apreciînd interesul dovedit de dramaturg pentru teatrul de actualitate, Paul Ţornel Chitic observa şi el, ca şi ceilalţi vorbitori, lipsa de dramatism a lucrării discutate. Declarîndu-se, încă de la început, un partizan convins al piesei, Manuela Mihăilescu, secretar literar la Teatrul „Ion Creangă“, a subliniat cantitatea de adevăr cuprinsă de text, audienţa deosebită pe care e în măsură să-l aibă la tînăra generaţie. Valeria Ducea scoate, însă, piesa ca fiind purtătoare unei mize nesemnificative. Pe aceeaşi linie se aşază şi opinia lui Radu Dumitru. Şi pentru el, miza piesei e prea mică, iar pe planul

construcţiei dramatice observă o anume indecizie în atitudinea, convingerile şi confruntarea personajelor. Constantin Radu Maria socoteşte piesa *Dinu* minoră, de suprafaţă şi, deşi ne aflăm în faţa unui autor stăpîn pe tehnica dramatică, nu ne aflăm, în acest caz, şi în faţa unei reuşite.

Al. Popescu a subliniat aptitudinea lui Radu F. Alexandru de a inventa bogat pe o arie mică, folosind puţine evenimente, de a crea dramatism prin replici aparent anodine. Piesa *Dinu* nu este însă animată de un conflict real. Prozatorul Bujor Nedelcovici, remarcînd şi el că piesa nu pune mari probleme, a scos, în schimb, în relief fineţea replicii, simţul nuanţei în care e scrisă, discreţia cu care se construieşte sentimentul dominant — de tristeţe — al piesei.

Radu F. Alexandru a încercat să dea lămuriri ori să răspundă observaţiilor ce i s-au adus, punînd accent pe unele laturi intenţionale ale lucrării supuse dezbaterii. Fireşte, în măsura în care reproşurile ce i-au fost aduse nu ating justeţea etică şi civică a problemei abordate, ci sfera valorilor ei expresive, rămîne ca autorul singur să mediteze asupra lor.

Cristina Constantiniu